

FOLK OG LAND

NR. 15 — 16. ÅRGANG

LØRDAG 5. AUGUST 1967

LØSSALG 1 KRONE

Tyske og norske mord

ET APROPOS TIL SAKEN MOT GESTAPO-REINHARD OG TIL RIKSADVOKAT AULIES AVGANG



Reinhard fotografert i retten

For det første vil vel enhver bli slått av den frapperende likhet i saksbehandlingen ved retten i Baden Baden anno 1967 og tilsvarende rettsledelse ved Erik Solem under det norske «landsvik-oppgjøret». Både den tyske dommer og lagmann Solem forbrøt seg skamløst mot hovedprinsippene i vestlig rettspleie, først og fremst da dette at retten skal være objektiv, at tiltalte skal behandles som mulig uskyldig inntil retten har fattet sin beslutning. Både den tyske dommer og hans norske kollega fra «landssvik-oppgjøret» gjorde iherdige anstrengelser for å konkurrere med aktoratet.

Og nevneverdig forskjell på det «forsvar» som norske jurister presterte under presert av en oppagitt folke mening i 1945 og de følgende år og det Reinhard's forsvarer presterte var det vel neppe heller. De tutet alle med enhver ulv som var ute.

Og av slike ulver var det mange i Reinhard-saken. Først og fremst var det de offisielle norske. Når Norge som stat går inn for å få en tiltalt dømt i Tyskland, så

I Bundestyskland ble saken mot den tyske Gestaposjef i Norge under okkupasjonen, Helmut Reinhard, avsluttet i ferietiden. En motbydelig sak om vold og snikmord var det og noen sympati for Reinhard eller hans Gestapokolleger er det vel ikke mulig for noen å oppdrive, rent bortsett da fra dette at det naturligvis er noe meningsløst å dømme bare et enkelt hjul i det ondskapens maskineri som annen verdenskrig utviklet seg til.

Men å konstatere dette og sin egen inderlige avsky for slike metoder bør ikke være det eneste resultat av denne sak. For den byr i sannhet på stoff til mangehånde refleksjoner. Og vi skal se litt på enkelte sider ved saken i det flg.:

er det klart at dette ikke kunne unnåå å virke inn både på domstolen som sådan og på tiltaltes forsvarer. Vi har tidligere nevnt her i bladet at til og med Skodvin ble mobilisert — ikke for å bevitne det han hittil alltid har hevdet, at krigen mellom Norge og Tyskland fortsatte både ute og hjemme; men tvertimot for nu å hevde at det ikke var noen krig og at de tyske gestapister altså bare arbeidet unødvendig og av pure ondskapen!

Det er klart at det også må gjøre inntrykk på en rett når aktoratet kommer trekkende med folk som forteller om konsentrasjonsleire og brutalitet, og som praktisk talt «var de eneste som overlevet». For ikke å snakke om gestapokollegerne til Reinhard, som under tidligere rettssaker har skyldt på den forsvunne Reinhard og som nu — om ikke for annet så for å redde seg selv fra en ny omgang i retten — måtte holde fast ved det de sa den gang.

Verdien av disse vitneprovne fremgår av at flere av dem nu stod frem og bevitnet at hverken de selv eller andre tyske fanger var blitt mishandlet i det britiske fengsel på Akershus! Og slett ikke Fehmer!

Det finnes en rekke norske NS-fanger som ble anbragt på Akershus under britisk overoppsyn og som kan berette av selvsyn og selvopplevelse hvorledes det forholdt seg med dette. Hans S. Jacobsen henvendte seg til retten og bad om å bli ført som vitne i den forbindelse, men retten fant det ikke umaken verdt. Den var nå vel kanskje også klar over hvorledes det virkelig forholdt seg, men hvorfor tirre norsk og tysk folke mening med å klarlegge slike ubehagelige kjensgjerninger?

Det var da vel kanskje også dette at retten godt forstod hva sannheten var, men ikke fant det heldig å få den presisert under rettssaken, som gjorde at dommen ble slik den ble. For det var naturligvis ingen sammenheng mellom det retten offisielt «fant bevist» og straffeutmålingen på fem år.

Og her kommer vi da inn på en annen side ved denne bemerkelsesverdige tyske rettssak og den offisielle norske iver etter å få dømt den tyske gestapomann fra okkupasjonsårene. For hva kan det vel ha vært retten forstod, og uten å understreke det utad tok hensyn til da den avsa den milde dom, annet enn dette at bakgrunnen for den tyske vold og brutalitet, for de tyske mord, var nøyaktig samme slags forbrytelser fra norsk hjemmefronts side, og ustraffede sådanne! Retten har formodentlig resonnert som så, at når dette offisielle Norge som ivrer så etter å få disse et kvart sekel gamle krigsforbrytelser begått av tyskere straffet, så burde det vel først og fremst ha drevet efterforskning omkring de norske

(Forts. side 6)

Fhv. rektor WAAGE:

Er usann propaganda historie?



Da det begynte å bli kjøligere på Kirkenes underskrev lærerne slik det nevnes i denne artikkel

Dr. philos. H. O. Christophersen skriver «samtidshistorie». Og Aftenposten og dens lesere er så heldige å få nytte godt av all den megen og matnyttige vitenskap han presterer. Kanskje er det noen som stiller seg tvilende til dr. Christophersens vitenskap, både til det han forteller og det han ikke forteller. En objektiv fremstilling av kirkens og skolens kamp i okkupasjonstiden ville, mener de, gi et ganske annet nyanisert bilde enn den sort- og hvit-tegning dr. Christophersen presterer.

Dr. Christophersen kan ikke finne sterke nok ord om lærernes fasthet og verdighet — og den «moraliske seier» de vant over Terboven og de tyske og norske nazister. Han nevner ikke med et ord at samtlige arresterte lærere ut på sommeren erklærte seg rede til å underkaste seg, og at de underskrev følgende erklæring:

«Ich erkläre hiermit meinem Beitritt zum Lehrersammand und verpflichte mich nach meiner Wiedergenesung den Schuldienst nach den gesetzlichen Bestimmungen wieder aufzunehmen».

I norsk oversettelse:

«Jeg erklærer hermed min inntreden i lærersammandet og forplikter meg etter endt rekonva-

lesens å gjenoppta skoletjenesten etter lovens bestemmelser.»

(Se: «Læreraksjonens sanne bakgrunn», side 103, rektor Hans Lødrup. Videre h.r.-advokat Gunnar Eriksens dokumentasjon og prosedyre i Wilhelmsen-saken). Advokat Eriksen påviser at «det gjorde de etter at de allerede før avreisen fra Trondheim till Kirkenes hadde fremkommet med tilbud om en noenlunde lignende erklæring uten at de i den anledning ble verdiget noe svar fra tyskerne».

(Lødrup, side 86).

Jeg kunne kanskje nevne at jeg ved hjelp av Ministerialrat Huhnhauser etter et par dager fikk frigitt 2 av de 4 arresterte lærere ved Ullern skole. Så vidt jeg vet var jeg personlig ikke medlem av Lærersammandet, betalte aldri kontingent, og ingen tvang meg til det heller.

Dr. Christophersen beretter og forteller. - Riktignok ikke alltid så helt korrekt. Således beretter han om en flyalarm da «elevene og lærerne (Ved Ullern skole) med «Gumpen» i spissen «måtte» begi seg til tilfluktsrommet i kjelleren.» Dr. Christophersen har akademisk anstand nok til å bruke dette oppnavn, som vel sikter til at jeg etter et ulykkestilfelle er blitt halt. Det

(Forts. side 6)



Norske mord — — —



er like avskyelige som tyske

Martin Tranmæl har vandret bort



Martin Tranmæl har etter lengere tids sykeleie vandret bort, 88 år gammel, og med ham forsvinner et stykke norsk revolusjonshistorie.

Første gang vi kom i berøring med Martin Tranmæl var på Gardermoen i 1918 da vi som ung kavalerikadett var med på å splitte den samling folk som samlet seg om hans antimilitære talerstol. Tranmæl fortsatte sin tale fra en privat have. Under småoppøytene som fulgte red den daværende plasskommandant, oberst Wettre, rundt og beskuet det hele. Han var en majestetisk figur med stort, bølgende hvitt skjegg, såvidt vi erindrer. Etter foredraget gikk Tranmæl bort til plasskommandanten og beklaget seg over at han var blitt jaget. Men den bistre oberst skuet ned på ham fra hesten og erklærte: «Jeg innlater meg ikke på noen diskusjon med en mann som Dem!»

Og det var vel den alminnelige mening blant «skikkelige folk» dengang og lenge, lenge etterpå. For Tranmæls navn var som en rød fane. Han var selve den blodige revolusjon legemliggjort. Og vi som hørte til på den annen fløy så naturligvis på ham med hat og motvilje. Ja, det var vel kanskje mannen med «dynamitten i borehullene» som drev mange av oss opp på de nasjonale barrikader.

Tranmæl var ellers — i motsetning til så mange av sine kamper fra dengang — konsekvent i sin revolusjonære innstilling. Også han måtte naturligvis i noen grad avpasse seg etter de skiftende politiske former og aspekter, men vi tror nok han i sitt hjerte forble den antimokratiske revolusjonære. Og denne hans konsekvens respekterer vi.

Ellers er det nok mulig at vi på mange måter miskjente Martin Tranmæl. Det onde vi bekjempet så vi levende-

gjort i hans person og det dekket kanskje over mennesket bak den politiske dødnin-gemaske.

Det bør således nu ved hans død ikke glemmes at Tranmæl ikke tilhørte den stupide, hatefulle fløy som kom til å dominere partiet etter verdenskrigens slutt. Det var hans folk som opptok forhandlinger med NS ved svenskegrensen i 1945, og det var vel bare tåpelighet fra visse hold innen NS som veltet noe som kunne blitt til velsignelse for det norske folk: en broslagning over krigens propagandaavgrunn.

Vi vet ikke i hvilken grad Tranmæl beklaget at det ikke ble til noe dengang og hvorledes hans innstilling bak den offisielle maske var til heksejakten på de politiske motstandere i NS etter verdenskrigens slutt. Men vi vet at han iallfall i enkelttilfeller talte moderasjonens og menneskelighetens sak.

Og det husker vi gjerne når vi tenker på vår årelange revolusjonære motstander som nu er borte. For det er verdifullt også for en selv dette å kunne senke kården i aktelse for en fallen motstander. **O.M.**

Et minne fra 1954 eller 1955

Jeg leser om «Sannheten om Oradour» hvor en redaktør sa at han «ikke kunne ødelegge avisen min».

Dette minner meg om min samtale med Mr. Hewins i Malmø i pinsen 1954, eller var det 1955? Dr. Engdahl hadde plassert meg ved siden av Hewins ved festmiddagsbordet, og vi tørnet da nokså fort sammen. Jeg påtalte at Hewins dagen i forveien hadde fått en artikkel tatt inn i Daily Mail, om at Malmø gater gjenglød av taktfaste skaftestøvlere, og at man overalt så «brunskjorter». Jeg spurte hvorfor han skrev dette, jeg hadde ikke sett en eneste skaftestøvel eller brunskjorte. Jo, svarte Hewins, det er sånn leserne vil ha det servert. Men hvorfor da reise til Malmø for å skrive det?

I sammenheng med dette forklarte Hewins meg mentaliteten hos folket: Hva enn dere sier, om bare gode ting, edle handlinger, så blir det forklart folket som landsforræderi. Mens alt de allierte gjør, som atombomber, mord etc. blir utlagt som velgjeringer mot menneskeheten.

I siste nummer av «Folk og Land» skriver herr Hewins

Hans S. Jacobsen vers. Sverre Løberg

Det ble ikke oppnådd forlik i Oslo forliksråd mellom Hans S. Jacobsen og stortingsmann Sverre Løberg. Saken går da til retten. Løberg har engasjert Knut Blom til å føre saken for seg, mens Albert Wiesener som før nevnt vil føre saken for Jacobsen.

*

Hemmeligheten —

(Forts. fra side 7)

fullstendig uvitende om den politiske stilling i Britannia og som var besatt av trangen til selvoppofrelse, tilegnet seg en hurtig maskin og begav seg til Skotland. Ved landingen ble han straks arrestert og underkastet ubarmhertige forhør om Hitlers planer for en invasjon i Sovjetsamveldet. Derefter ble han holdt i streng militærarrest inntil man sendte ham til Nürnberg slik at han kunne bli stilt for retten som krigsforbryter.

Vi kan vel være sikre på at hverken Churchill eller noen av hans regjeringskolleger på forhånd visste noe om innbydelsen til Hess om å besøke Britannia for å forhandle om en fredsavtale. Da Churchill etter krigens slutt fikk vite at Hess var fløyet til Britannia som en inoffisielt innbudt «esandt», fant han hele affæren høyst vanærende og gav uttrykk for at han på ingen måte var ansvarlig for det.

I offisielle kretser i Britannia frykter man nu for at de fleste folk vil dele Sir Winston Churchills oppfatning hvis hele sannheten kommer for dagens lys. Visse- lig kan Hess bare anklage sin egen lettroenhet og selv-villede dårskap for den bitre skjebne han har lidt. Imidlertid er dette ingen unnskyldning for at man i 1945 foregav at Hess var en krigsforbryter og at man har holdt ham i fengsel i 26 år, lenge etter at man har tatt avstand fra dette påskudd. Det var bestemt at Hess måtte bli hindret i å avsløre sannheten. Og dette kunne bare oppnåes ved at man holdt ham så lenge i fengsel til de bevisst uttenke «meget hårde umenneskelige betingelser» i dette fengsel (for å sitere Churchills ord) førte til hans død.

at han begynte å forandre mening om Quisling omkring 1955, men jeg skal ikke forsøke å påstå at min lille kontrovers med ham har påvirket ham.

Med vennlig hilsen
Arne Bergsvik

Demokrati

Når en ser med hvilken rørende omhu demokratene både innenfor og utenfor Stortinget befatter seg med regjeringsskiftet i Hellas og de femtusen grekere som sitter arrestert på en øy utenfor Athen og ser de samme demokrater ørte krokodilletårer over at en mann blir stilt for retten, så må en minnes hva som skjedde i vårt eget land i 1945. Dengang ble det her arrestert, tyrannisert og mishandlet titusener av mennesker og en god del ble myrdet. Virkelig verdig et stort kulturfolk som det norske!

I det siste har ellers regjeringen Borten gjort en stor oppdagelse. Den har oppdaget noe som heter folkerett. Den rett som regjeringene Nygaardsvold og Gerhardsen ikke visste eksisterte. Vi så også i TV 1. mai at Gerhardsen lot sitt liv passere revy for seerne. Men han glemte å fortelle om det triste kapittel da han fylte fengslene og konsentrasjonsleirene med titusener av menn og kvinner, gamle og unge og lot eksekusjonsavdelingenes salver runge over landet.

Gerhardsen sa at han og arbeiderbevegelsen hadde nådd sine mål. Hva det lå i dette er ikke godt å si. Mente han at en hadde likvidert sine politiske motstandere eller mente han de gode tider som var kommet arbeiderne til gode? Selvsagt lever olaguttene høyt så lenge yankee'n driver sine store slakterier, nu sist i Vietnam.

Rinnan-aktoren Lyng har svinget seg opp fra liten sakfører til stortingsmann, regjeringssjef og nu utenriksminister. Han kunne i Stortinget fortelle at det heldigvis ikke var avsagt noen dødsdom i Hellas takket være den norske regjeringens protester. Det ville sannsynligvis ikke bli avsagt noen heller.

Men, tenk om det skulle slippe til folk med samme innstilling som Rinnanaktoren i Hellas også. Hva ville da skje?

Kr. Angelsen

Nå er også Gustavsen blitt «nazist»

I en alvorlig og bedrøvelig tid trenger folk også litt humoristisk stoff. Vi gjengir derfor etter Anders Langes Hundebavis:

«Stopp tyven, men hit med tyvegods, synes du å være den charmerende TV-playboy Gusts politiske ledemotiv. Hvis man leser «Folk og Land» vil man støte på Gustavsens antiamerikanisme i hans egen rendyrkede form.

Heller ikke den lille flokk av antiamerikanske borgerkrigstapere som sitter igjen i dette blad, kan tilgi USA at det blandet seg opp i krigen mot Hitler.

Det skjedde også at Norges Kommunistiske Parti holdt på med tyskerne så lenge Stalin gjorde det, altså i et år.

Det var amerikanerne som gjorde at Hitler tapte krigen. Dette tilgir øyensynlig hverken den førnevnte håndfull skribenter i «Folk og Land» eller Finn Gustavsen med sin sjef i bakgrunnen, Løfsnes. Det hersker adskillig likhet mellom synspunktene til «Orientering» og «Folk og Land» for tiden.»

*

Vi kan ikke annet si enn at vi synes det er godt gjort av «den lille flokk av antiamerikanske borgerkrigstapere» her i FOLK OG LAND å ha klart å omvende både Gustavsen, Løfsnes og hele SF.

Det er vel tvilsomt om Anders Lanøe med all sin betydningsfullhet og trass i reklame i den illustrerte ukepresse om hvorledes virkelige idealister lever sitt liv kan klare noe tilsvarende!

Sovjetsoldat -

(Forts. fra side 4)

der hvilke omstendigheter? Refleksjonene hos de to venner var nok altfor enkle for ikke å si altfor enfoldige. — «Ja, ta endelig med deg en kjekk gutt også til min venninne Larise,» ropte Svjetlana. — «Jeg skal gjøre det,» sa jeg oppmuntrende. «Ja, så venter vi på dere,» ropte de i munnen på hverandre, glade og smilende, som om krigen ikke var til. Og dermed sa vi på gjensyn til hverandre. Da vi så var kommet et stykke på vei fra landsbyen satte vår tyske vokter i å le hjertelig over de to pikers lettsinn. Da vi så endelig nådde frem, forsto vi at overgangen fra 2. til 1. arbeidskompani var nokså stor på mange måter. Det gjaldt først og fremst selve stedet, hvorfra det var god utsikt. På den annen side av hovedveien strakte der seg i lengderetning en ganske stor russisk landsby. På motsatt side lå det et diært brakkehus for seg selv. Her var arbeidskompani nr. I inkvartert. Videre kunne man herfra tydelig se den gamle by Feodosia, kjent blant annet for sitt eiendommelige «vannverk». eiendommelige «vannverk».

~~~~~  
HR. RALPH HEWINS!  
Gud velsigne Dem!

Tante Jenny

## FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

## Foran kommunevalget

Vi har passert høysommeren og det er vel kanskje slik at enkelte begynner å tenke på kommunevalget til høsten. Når alt kommer til alt så er det jo bare halvannen måned til partiene møtes på valen igjen.

Det er mange som har bedt enten Forbundet eller redaksjonen om å gi visse retningslinjer for en eventuell valgdeltagelse fra vår side og vi får da etter samråd med Forbundets ledelse prøve på det — skjønt med noen nevneverdig glede er det ikke vi gjør det.

Det er mange tidligere NS-medlemmer som rent prinsipielt avviser enhver deltagelse i slike valg. De ser på dem som demokratiske narrespill hvor velgerne så likevel ikke kan øve noen nevneverdig innflytelse fordi valglovene i virkeligheten har lagt det egentlige valg i hendene på partistyrene. De synes ikke det er noen nevneverdig forskjell på valgfarsene i østblokklandene og det tvungne valg her på en av de kandidater som partistyrene gir oss lov til å stemme på. Dertil kommer da at de anser seg satt utenfor samfundet gjennom det meningsløse politiske «retts»oppgjør som de politiske partier sto faddere til og derfor anser det selvmotsigende og kanskje direkte umoralsk å gi sin støtte i noen form til slike partier.

Det kan selvsagt være meget i en slik betraktningssmåte og for vår egen del vil vi nok si at vi ikke kan tenke oss å delta i et valg hvis ikke saker som ligger oss varmt på hjertet, i første rekke da naturligvis rehabiliteringen av de dømte NS-folk, på en eller annen måte spiller en rolle. Men, vi kan naturligvis også godt forstå dem som gjerne vil være med på å trekke i trådene ved en slags organisert deltagelse i valgene. Og det er da for disse siste vi skriver her.

Høstens valg er et kommunevalg og det er vel ingen saker av egentlig rikspolitisk betydning som avgjøres ved et slikt valg. Naturligvis heller ikke forhold som vedrører «retts»oppgjøret. På den annen side har begge fløyer i norsk politikk en tendens til å ville gjøre det forestående kommunevalg til noe mere. De vil gjerne se på det som en slags avstemning over det borgerlige styre vi har hatt i to år nu. Og ut fra en slik betraktningssmåte kunne nok NS-folk ha en viss interesse av å gi sin mening tilkjenne siden de på en så avgjørende måte bidro til regjeringsskiftet ved siste stortingsvalg.

Vi har ved etpar tidligere anledninger gitt uttrykk for at det såkalte regjeringsskifte som foregikk etter dette stortingsvalg har vært en avgjort skuffelse. Hverken utenrikspolitisk eller innenrikspolitisk er det skjedd endringer av noen betydning i den politikk også Arbeiderpartiet drev. Og når det gjelder den sak som opptar så mange av våre lesere, revisjon av urettsoppgjøret, så må vi dessverre slå fast at den nye regjering later til å være like forstokket som den gamle. Iallfall har det ikke skjedd noe som kan betinge en støtte fra vår side til partiene i den nye regjering ved dette kommunevalg.

Når det imidlertid gjelder enkeltpersonene som er stillet opp på partilistene i de enkelte kommuner, så stiller det seg noe annerledes. Det er både svarte og hvite får blant dem, og en rekke av dem har gjennom hatefull innstilling og på annen måte utelukket at tidligere NS-folk kan stemme på dem. Andre igjen kan man ha et visst håp til når det gjelder iallfall på det kommunale plan å motvirke den hets og den diskriminering som fremdeles pågår.

Vi vil derfor foreslå at en behjertet mann tar initiativet i

## Hotelleier Gurholt død



Atter har en av vårt blads gamle venner vandret bort. Innehaveren av Tuddal Høyfjellshotell, Zakæus Gurholt falt plutselig overende under en spasertur i nærheten av hotellet. Han ble 80 år gammel og var den eldste hotellvert i full virksomhet i landet.

Gurholt var fra Skien, men drev i mange år forretning både på Notodden og i Oslo. Tuddal Høyfjellshotell kjøpte han i 1936 og her slo han seg da til for godt. Drammens Tidende skriver om ham at «han gjorde i løpet av sitt opphold i Tuddal en stor innsats for kommunikasjonene, og drev sitt hotell fram til et velrenommert sted, som har et fast klientell fra inn- og utland.»

hver enkelt kommune, at han — eller naturligvis eventuelt hun — drøfter saken med meningsfeller, og at de nøye gjennomgår de enkelte valglistene. Disse lokale utvalg får så avgjøre om man bør delta i valget og i tilfelle hvilken liste som skal brukes, hvem som skal strykes og hvem som skal kumuleres. Det er vel ikke noen mulighet til å rokke ved dem som partiene har kumulert, men det kan iallfall være et skudd for baugen både for partiet og for de enkelte kandidater at visse kandidaters manglende tillit blant velgerne blir demonstrert. Og når det gjelder å få inn i kommunestyrene ukumulerte kandidater, så er utsiktene ved en organisert opptreden de aller beste.

Vi vil også gjerne tilføye at de retningslinjer som på denne måte blir trukket opp i de enkelte kommuner naturligvis lojalt bør følges av alle våre meningsfeller. Innen NS har det ofte vært utslag av illojalitet og det har dessverre heller ikke bedret seg etter at de tidligere medlemmer ble rammet av det politiske «retts»oppgjør. Til stor skade for den enkelte, som for den felles sak. Det er bare samhold som fører frem her som på alle andre områder. Og iallfall slett ikke passiv Besserwissen.

## Baldurs «Mein Krampf»

I de riktig gamle dager var den tyske ungdomsfører Baldur von Schirach et navn som ble nevnt med respekt også her hjemme. Vi husker således at advokat Hjort omtalte en annen kampfelle som idag har tilpasset seg det demokratiske samfund og er kommet høyt på strå som «Unser Baldur».

Det er imidlertid som nevnt lenge siden dette og spesielt har von Schirachs utvikling vært bedrøvelig. I disse dager setter han kronen på sin nydemokratiske utvikling i ukebladet «Stern» etter å være løslatt fra Spandau-fengslet. Han offentliggjør sine «memoarer», som han har avsatt for et millionbeløp. Og naturligvis er de skrevet i tidens ånd med svartmaling av den mann han i sin tid svor troskap. En annen side av saken er om Schirach alltatt i betraktning diffamerer eller rehabiliterer Hitler med disse skriviene hvor han fremstiller seg selv som idealisten med det rene hjerte og Hitler som i bunn og grunn en primitiv, ordinær plebeier som led av stormangalskap.

For folk trekker vel kanskje andre sammenligninger enn de Schirach nu selger for penger. De husker kanskje at

Schirach fulgte Hitler fanatisk helt til det ble farlig for alvor. Han lot seg utnevne til Gauleiter i Wien, hvor han spilte alt annet enn noen rosverdig rolle. Flere av hans underordnede ungdomsføre har da også nu offentlig tatt avstand fra ham. Det gjelder bl. a. de tidligere østerrikske ungdomsførere Franz Korn og Ernst Schott, såvel som den tidligere borgmester i Wien, diplomingeniør Hanns Blaschke, som i det østerrikske ukeblad «Neue-Illustrierte-Revue» avsløre at Gaulleiter von Schirach stakk av fra Wien i 1945 samtidig som han forbød alle andre å flykte og opfordret dem til den siste kamp. Schirach flyktet først til Nieder-österreichische Flandorf, så til Gmunden og sluttelig til Tirol. Under sluttfasen i Nürnberg utmerket han seg ved sterk og gråtkvål angert.

Stjerneskriventen i «Stern» likte ikke disse avsløringer og henvendte seg til retten for å oppnå et forbud mot å kalle ham for desertør. Landgericht München har imidlertid avslått anmodningen da «han (Schirach) ikke har kunnet motbevise påstanden om faneflukt».

## Stalins yndlingsdatter i nytt miljø

I Nation Europa klipper vi etterfølgende, skrevet av dr. Hartmut Schwaiger:

Den internasjonale illustrerte ukebladindustrien kan takke Sovjet for en ny stjerne: Svetlana Allilujeva, Stalins datter. Hennes memoarer takseres med astronomiske tall på honorarbørsen. At hennes erindringer ikke skal flomme uten kontroll, over det våker hennes juridiske rådgiver Mr. Greenbaum, og over at hun ikke skal pludre om noe hvormed hun med sitt navn skulle kunne virke forstyrrende i de publisistiske og historisk-politiske forretninger våker hennes managers. Det opprinnelige innreiseforbudet til USA må ha berodd på en regifeil fra underordnede tjenestemenn, for hvor skulle hennes publisistiver bedre kunne kanaliseres inn i skyggen av den rød-gylne sameksistens?

Allt dette groteske skjer akkurat under forberedelsene til feiringen av 50-årsjubileet til den oktoberrevolusjon som i betydelig grad ble finansiert gjennom New Yorks (jødiske) banker, markerer poenget i det hele: Svetlanas far den store Stalin, Roosevelt-amerikanernes avgud, ble styrtet og avlivet i mars 1953 etter å ha begått noen

utilgivelige brudd på reglene. De var blitt innledet med en artikkel inspirert av ham i «Pravda» 28. januar 1949 mot kosmopolitismen, de var blitt fortsatt med prosessen mot de jødiske leger, som ble tillagt skylden for døden til Stalins fortrolige, den zionistfiendtlige Sjadanov, og videre med den antizionistiske Slanskij-prosessen til utrenskning av talrike zionister i den sovjetiske statsforfatning. Da Stalins antizionistiske felttog vendte seg til og med mot Israel, var det jødiske intellektuelle i USA som manet verdensjødedommen til kamp mot Stalin. Selv zionistledere som rabbi Hillel Silver og Ben Gurion stakk ikke jødedommens betregnte stilling under stol. Derfor kunne også Israels største avis «Maariv» i sin tid kommentere Stalins død som «det beste som hadde hendt den nulevende generasjon.»

Fjorten år senere stiller nu Svetlana, Stalins yndlingsdatter, seg selv og sine memoarer under (den jødiske) Mr. Greenbaums beskyttende veiledning.



# FOR UNGDOMMEN

Red.: Hallvard M. Paasche

Men nye slekter fødest der korp og daude gol  
og nye heimar reiser seg av gruset,  
og borni spring på tun att og tindrar i sol  
og nye bjørker syng sin song kring huset.



## Til ettertanke

Skulle det ikke snart være på tide at den virkelige nasjonale ungdom i dette land samlet seg i sin egen organisasjon?

Oppgavene for en slik organisasjon må jo være selvinnlysende i et land hvor mangelen på sann nasjonal innstilling er så fremtredende som i Norge. Her hvor man forveksler viserguttjeneste og heiarop for USA med nasjonalisme. Her hvor hele vår livsform er importert fra angelsaksiske land, som på sin side igjen holder på å bli fornegret og det en ikke har lov til å skrive. Her hvor en så stor del av ungdommen blir ofre for narkotika og kriminalitet fordi de ikke lenger har nå å tro på og leve for. Her hvor man ikke forstår dette at mennesket ikke lever av brød alene fordi kirken har drept Gud.

Jo, så sannelig trenges det en felles innsats av den ungdom som har bevart sinnet friskt og nordisk og som vil ta et tak for å redde sitt folk fra undergangen i materialisme og anarkisme.

Hvor er mannen som vil og kan føre ungdommen og dermed det hele folk opp på høydene igjen? Opp dit hvor den friske vind blåser og lyset fra Norden skinner over viddene? E. N.

## Hvorfor jeg skiftet mening

Dette bør ikke nødvendigvis være en bekjennelse det som jeg nå skriver. Men det kan oppfattes som en bekjennelse av å ha tatt feil, og jeg personlig ønsker at mange vil følge meg i dette.

Som politisk interessert i en årrekke, har jeg svært ofte fordypet meg i politisk litteratur av forskjellig farge. Mitt valg var kommunismen. I en årrekke trodde jeg at jeg kunne finne løsningen på menneskehetens problemer i denne ideologien. Men etter hvert begynte jeg å tvile, og resultatet ble at jeg fullstendig brøt med denne tvilsomme religion. Slik politikk er kun skadelig, og dessuten fullstendig ugjennomførbar. Jeg har ikke lenger noen tro på «Internasjonal» og «Solidaritet». Jeg kan ikke holde fast ved partier som hisser til klassekamp og som fastholder at eiendom er «tyveri» så lenge den er på private hender.

Det har ikke vært noen særlig god tid for meg etter mitt totale brudd med venstre-sosialismen. Men jeg vet at det har vært andre nordmenn som er blitt skjelt ut og plaget for sine politiske «avvikelser». Jeg er blitt en av disse «avvikere». Da jeg leste brosjyren «Hva er — Nasjonal Samling», forstod jeg hvor mye fornuftig det var i denne brosjyren. Og innholdet er faktisk mer aktuelt nå enn for 30 år siden!

Når en ser hvor urettferdig virkelige NORDMENN er blitt behandlet, så må en reagere hvis en har samvittighet. Men det er det dessverre ikke mange som har i dette landet. Det var NS som sloss for våre nasjonale verdier under siste krig. Det var Quisling, den mest intelligente nordmann som har levd, som ville redde Norge fra katastrofen. Og hva var belønningen han fikk? Jo, dømt som «forræder»! Ikken en gang ordet «morder» er så grufullt som ordet «forræder»!

Og dette blir vi innprentet på skolen! Dersom en ikke tar denne transsynthet opp til ny vurdering vil det ende med en kjempemesig tragedie.

Dette som jeg her har skrevet, er skrevet med ærlighet og oppriktighet. Og vil noen senere si: «Du har vært kommunist!», da vil jeg svare: «Men selv ikke dere «helter» kunne hindre meg i å bli fornuftigere og klokere!»

Ny Nasjonal Gymnasiast

## Nordisk Ungdom

Nordisk Ungdom er en nasjonal og sosial bevegelse bestående av ungdom av nordisk ætt og livssyn. Den er samtidig internordisk. Bevegelsen skal som fellesorganisasjon bidra til å vise de nordiske folk veien til en ny framtid og skape grunnlaget for et nordisk fellesskap og samhold. R. H.

## Musikalsk og kjemisk rusgift

To medlemmer av de britiske «Rolling Stones», Keith Richard og Mike Jagger er idømt lengere fengselstraffer i London for overtredelse av rusgiftlovgivningen. Imens går platesalget videre også i Norge. Musikalsk og kjemisk rusgift passer vel også sammen!

## Ung tro

Nasjonalismen er først og fremst ungdommens sak. Og en sak for alle med et ungt sinn. Åndselite, åndskvalitet, må den nasjonale ungdom kjempe for. Mot internasjonalsismen og historieforskerne verden over.

Lyset fra Norden

## Britisk tiltak mot spionasje!

I et telegram fra London leser jeg at det britiske underhus har legalisert homoseksuell omgang mellom menn under visse forutsetninger. Loven ble vedtatt med 9 mot 14 stemmer etter en hissig debatt. Et av hovedaspektene ved legaliseringen av homoseksualitet

(Forts. side 8)

# MED EN SOVJETSOLDAT I VERDENSKRIGEN

For FOLK OG LAND av armenieren Jerwand Dsbanian.

Det var allerede gått fem uker siden vi kom hit og vi fem armeniere hadde endelig fått innrettet oss så godt vi kunne blant azerbeidsjannerne. Det gikk så noenlunde bra, men ingen av oss ønsket å bli lenge her. Vi lengtet alle som en etter å komme herfra så snart som mulig. Tross alt fant vi dog at det gikk an å leve blant muhammedanerne. Selv her møtte man mennesker som man kunne snakke med om andre ting enn mat og arbeide. Selv her i slitet og fornedrelsen levde sjelen bak de sløve ansikter vi møtte, selv her satte man pris på de små gleder. Selv her kunne man le, musisere, slå vitser og fortelle anekdoter. Og fremfor alt var det her enkelte som holdt bønn. Men da vi jo av nasjonalitet var armeniere og det for oss ikke falt så bra i lengden å holde til i en azerbeidsjansk arbeidsleir, våget jeg å sette sammen et brev på tysk og sendte det til arbeidskontoret hvor jeg ba om at vi måtte bli overført til arbeidskompani Nr. 1, bestående av armeniere. Som grunn anførte jeg at det vel var utelukket at vi kunne komme tilbake til vårt tidligere kompani nr. 3.

Det viste seg at de tyske sjefene for arbeidskontoret var mer imøtekommende enn vi hadde våget å forestille oss det, for bare få dager senere fikk jeg svar om at vårt andragende var blitt innvilget. Dermed var saken avgjort og vi fikk endelig anledning til å komme oss vekk fra denne for oss så fremmede befolkning. Allerede dagen etter dro vi tidlig om morgenen ut av gårdsplassen, slik som tidligere ledsaget av en bevæpnet tysker, som førte oss til det nye arbeidssted. Vi befant oss allerede i annen halvdel av februar, sneen var smeltet, men det var lite sol og kaldt og ubehagelig virket vårens komme på oss. De frosne dråper som lå igjen på trærnes blader siden høsten så hvitere ut.

Hist og her var det sne og man merket på fingertuppe som frøs at våren ennå lot vente på seg. Men etterhvert som vi marsjerte mer og mer i sydlig retning, kjente vi på oss at det var blitt varmere og at solen lunte. På en måte var det trivelig å marsjere. Vi fordrev tiden under marsjen med historier og gamle minner fra krigstiden med den humoristiske tyske vokter, som lo rett som det var. Kl. 12 nådde vi frem til landsbyen Dimitrovka, hvor be-

folkningen besto av bulgarene og russere.

— «Nå er vi endelig fremme,» sa vår tyske ledsager. Men vi ble nok bittert skuffet, for etter hva folk her fortalte hadde de siste av arbeidskompani Nr. 1 som hadde utført veiarbeide forlatt landsbyen for bare to timer siden. Og først etter en nærmere undersøkelse fikk vi rede på kompaniets nye faste oppholdssted. Og dermed var vi på marsj igjen, for etter to timer endelig å nå frem.

Idet vi dro ut av landsbyen, hørte jeg plutselig og helt uventet noen rope mitt navn.

— «Hei Dsbanian, stopp litt.» Og idet jeg snudde meg for å se hvor røsten kom fra ble jeg var et par unge piker som stanset opp rett foran meg. De hilste på meg anrustne etter å ha løpt raskt for å nå hen til meg.— Vi har lenge gått her og ventet på deg,» sa den ene av dem og fortsatte: «Vi hadde følelsen av at en eller annen gang ville du komme hit til oss». — «Å, men er det ikke deg, Svjetlana?» utbrøt jeg overrasket. «Jo. Jeg kan aldri glemme den gang da du reddet mitt liv fra ulvenes angrep,» sa hun, idet hun omfavnet meg.

Jeg hadde faktisk glemt hele episoden for det var gått et og et halvt år siden dengang, da jeg sammen med mine armenske kamerater måtte slåss mot de sultne, pågående ulvene her på stedet, da vi sovjetsoldater ble sendt til fronten midt under den strenge vinteren. Og innen jeg fikk sagt noe fulgte et uventet og forsåvidt meningsløst spørsmål: «Svjetlana vil gjerne forlove seg med deg», brøt den annen inn, med alvorlig stemme.

Jeg ble igrunnen ikke så overrasket over å høre det. Unge piker tenker som oftest ikke på annet, og det til tross for at ved denne anledning sto de overfor en fattig, utslitt krigsfange uten håp for fremtiden. . .

— «Det gleder meg umåtelig,» fant jeg å burde svare. «Men først må vi se om vi virkelig får sjansen til å overleve krigen,» forsøkte jeg. Men de holdt på sitt og de ville absolutt høre fra meg et løfte om å komme til dem etter krigen, når den endelig var slutt.

Jeg måtte berolige dem med et halvt løfte om å besøke dem, for å bli, så snart krigen tok slutt. Og hvor befant jeg meg vel da, og un-

(Forts. side 2)



Kina har sprengt sin første vannstoffbombe mens Sovjet og USA er ivrig opptatt med å hindre spredning av det deres verdensmakt hviler på. En tysk avis bringer denne karikatur med en underskrift som mange lesere vil huske fra tysktimene på skolen: «Ich sei, gewährt mir die Bitte, in Eurem Bunde der Dritte.»

J. F. P. Veale:

## Hemmeligheten omkring Rudolf Hess

OM VERDENS ONDSKAP

Vår leilighetsvise medarbeider, den britiske jurist og publisist J. F. P. Veale skrev som kjent for noen tid siden en artikkel for vårt blad om «Fredens fange» Rudolf Hess og lovet i denne artikkel senere å gjøre et forsøk på å løse gåten omkring Rudolf Hess, grunnen til at den mann som alle vet er uskyldig fremdelse sitter fengslet i Spandau og det later til å være umulig å få ham løslatt. I den artikkel vi her bringer av Veale oppfyller han dette sitt løfte:



Hess med sin lille sønn fotografert like før Englandsflyvningen

Mens for eksempel den israelske utenriksminister Eban kan opptre i New York som fri mann for å «rettferdiggjøre» sin regjering sine siste angrepskrig, har Hitlers stedfortreder Hess, som ville formidle freden i annen verdenskrig, sittet i fengsel i over et kvart århundre for å ha deltatt i en angrepskrig.

I min artikkel «Hemmeligheten omkring Rudolf Hess», som ble trykket i FOLK OG LAND i januar i år, henledet jeg oppmerksomheten på den kjensgjerning at gåten om motivet til at Hess i mai 1941 forlot sine medarbeidere og i en hurtig maskin hemmelig dro til Britannia, langt overgått av den enda mere forvirrende gåte: hvorfor hans løslatelse etter 26 års fangenskap støter på slik hårdnakket motstand. Styrken av denne motstand kan man måle av styrken i det krav på rettferd som til idag så resultatrikt er blitt undertrykket.

Ingen mann har i sitt liv hatt større innflytelse på den offentlige mening i den vestlige verden enn Sir Winston Churchill, som noen år etter krigens slutt la frem sin me-



Den israelske utenriksminister Abba Eban spaserer fritt omkring utenfor Spandaufengslet skjont hans andel i en angrepskrig nok var større enn Rudolf Hess'

ning om dette emne i klare ord i annet bind av sin bok «Annen verdenskrig». På side 49 i den engelske utgave skriver han:

«Når jeg tenker over hele denne historie, så er jeg glad over at jeg ikke er ansvarlig for den måte Rudolf Hess ble behandlet og blir behandlet på. Han kom til oss av egen fri vilje og skjønt han var uten fullmakter, kom han dog i en slags egenskap av gesandt».

Efter at disse ord ble skrevet for 20 år siden er kravet om rettferd for Rudolf Hess blitt reist påny og påny i avisene til den avdøde Lord Beaverbrook, Britannias mektigste pressefyrste, og i mange andre innflytelsesrike britiske aviser. I min foran nevnte artikkel «Iengav jeg Hesstilhengernes argumenter. En av dem, den dyktige jødiske journalist Bernard Levin, henviste i Daily Mail for 2. mars til at Britannia ikke kunne skyve fra seg ansvaret for fortsettelsen av fangenskapet til Hess, idet denne i tre av årets tolv måneder befant seg i britisk varetekt, og den britiske regjering dermed var istand til i løpet av disse tre måneder av eget initiativ å løslate Hess.

Trass i gjentatte påminnelser og trass i den ærbødighet som Sir Winston Churchills meninger nyter hos sine landsmenn, har den britiske offentlighet stillet seg helt likegyldig til Rudolf Hess' skjebne. Dette forbauser i et land hvor man alltid høylydt bevitner sin dype aktelse for rettferden og hvor man avfeier gjengjeldelsen som straffens mål som en overlevning fra barbariet. Det tyske folks likegyldighet likeoverfor Hess' skjebne er forståeligere, da det er umulig for mange tyskere å nære sympati for en mann som var en fortrolig venn av Adolf Hitler, mannen hvis maktovertagelse bragte så megen lidelse over dem.

### ALLE VET AT RUDOLF HESS ER USKYLDIG

Naturligvis sier ingen lenger, hverken i Britannia eller i Tyskland, at de anser Hess skyldig i noen slags forbrytelse. Forsamlingen av juridiske markskrikere, kjent som Nürnbergtribunalet, så seg tvunget til å frifinne Hess for alle anklager som var blitt reist mot ham, bortsett fra den at han hadde planlagt og ført en angrepskrig. Heller ikke ser noen i dette annet enn en pseudoanklage, som

## Sannheten dukker frem

Også hos mannen som «ble» Hitlers tolk

En tysker, Paul Schmidt, har begått en bok betitlet «Jeg ble Hitlers tolk». Boken er et tarvelig bakholdsangrep på avdød og dermed forsvarsløs arbeidsgiver. Selv bokens tittel indikerer karaktersvikt, for det var vel ingen i 1936 under Hitlers sterkt oppadgående stjerne, som tvang Schmidt til å «bli» Hitlers tolk. Schmidt grep vel stillingen med begjær den gang, og beholdt den også til siste slutt i 1945. Han «var» Hitlers tolk. Bokens åpningsord vitner tillike om total mangel på selvkritikk. Da han ble anbefalt som tolk spurte Hitler:

«Hvem er nå denne Schmidt?»

Da det ble svart at han tidligere hadde tolket i Genève, sa Hitler: «Ja, da kan han ikke være noe tuss, men la gå, han får forsøke seg.»

Og Hitler fikk altså post mortem rett, Schmidt har ved sin bok vist seg ikke å være noe tuss. Men allikevel, boken

ble oppfunnet i 1945 for å ha et påskudd til å dømme lederne for de beseirede til døden. For, denne forbrytelse som ble lagt dem til last har siden 1945 vært begått av ennu idag høyt ansette statsmenn som Sir Anthony Eden, da denne i 1956 ga ordre til invasjon i Egypt, av den fromt pasifistiske Pandit Nehru, da denne i 1965 angrep Goa, eller Eshkol i disse dager. Hvis Rudolf Hess med rette ble dømt som krigsforbryter fordi han planla og gjennomførte en angrepskrig, så skulle disse herrer ha gjort ham selskap i Spandauerfengslet.

Likeoverfor den tause enighet idag om at Hess er uskyldig, turer de som avviser en løslatelse frem i ubrutt tausethet omkring dette krav om i

(Forts. side 7)



Churchill måtte til for å overbevise mannen som «ble» Hitlers tolk

har som så mange bøker utgitt etter 1945, sine lyspunkter idet historiske sannheter imellom dukker frem på sidene, som denne på side 172:

«Natten mellom 8. og 9. april 1940 oversatte vi det tyske memorandum til de nordiske land som ledsaget besettelsen av dem. Det begynte slik: Regjeringen er kommet i besittelse av uomstøtelige bevis for at England og Frankrike har til hensikt innen få dager å foreta en overraskende besettelse av visse deler av de nordiske land. . .

Mens jeg med bitre følelser den natten satt og oversatte dette dokument om Tysklands forestående brudd på de skandinaviske lands nøytralitet, trodde jeg at påstanden om Englands og Frankrikes hensikter bare var påskudd. Jeg visste den gang ikke det man nå kan lese seg til i Churchills memoarer:

«Den 3. april tok det britiske kabinett skritt til å få utført det øverste krigsråds beslutning og bemyndiget admiralitetet den 8. april å minelegge den norske leden. . . Da vår minelegging i norske farvann kunne tenkes å ville føre til tyske motforholdsregler, ble det også besluttet å sende en britisk brigade og en fransk kontingent til Narvik for å rydde opp i havnen og rykke innover til den svenske grensen. Andre stridskrefter skulle sendes til Stavanger, Bergen og Trondheim for å forhindre at disse støttepunkter falt i fiendens hender.» ABH



Hess i sitt fly for Englandsferden



# Tyske og norske mord

(Forts. fra side 1.)

mord, den norske brutalitet, de norske krigsforbrytelser! For dette at en har fått hengt seg på verdenskrigens seierherrer bør vel ikke bety at alle ens ugjerninger simpelt hen skal strykes?

Vi har i overskriften nevnt riksadvokat Andreas Aulie. Hva kan så han ha med dette å gjøre?

Det er naturligvis rimelig å spørre slik, selv om svaret jo ligger i dette at han som norsk anklagemyndighets øverste representant i første rekke er ansvarlig for at norske mordere og voldsmenn går fri mens tyske på død og liv skal straffes.

Men så har han vel kanskje vært i god tro? Kanskje han borte i London som rikspolitistef ikke ble klar over de onde gjerninger som ble begått? Og at han heller ikke senere oppfattet noe større?

Vi må da påny gjengi et åpent brev til riksadvokat Aulie som Forbundets daværende formann, avdøde kaptein Hroar Hovden — sønn av dikterpresten — lot trykke i vår forgjenger «8. Mai» for 29. juni 1951 — altså for 16 år siden:

«I egenskap av rikspolitistef uttalte De — ifølge Oslo-aviser — på en pressekonferanse torsdag 14. mars 1946, at «enkelte tvilsomme «likvideringer» blir undersøkt etterhvert. Det er ikke tvil om at det i noen tilfelle foreligger regulært mord (uthevet av oss), og enkelte rettsaker kan derfor ventes fremmet.»

Mer enn 5 år er gått siden De lot denne uttalelse offentliggjøre i pressen. I det meste av denne tid har De sittet som påtalemyndighetens øverste embedsmann, slik at De i høyere grad enn noen annen har hatt anledning til å bringe klarhet i disse forhold.

En redegjørelse fra Dem om hva som er gjort, og hva som tenkes gjort, med disse ting, ville ha meget stor betydning. Den vil i tilfelle — i likhet med dette brev — bli offentliggjort i bladet «8. Mai». Den øvrige presse har vært — og er fremdeles bortimot 100 pst. — lukket for drøfting av disse problemer.»

Vi kan ikke se at det dengang kom noen redegjørelse fra riksadvokat Aulie. Den tyske rett som dømte Reinhard ville utvilsomt hatt utbytte av en redegjørelse fra den norske riksadvokat om «de regulære mord» han snakket om i 1946! Betydelig større utbytte enn av spissfindigheter fra den mangfoldige professor Skodvin om krigen som pågikk, men likevel ikke gjorde det. Men Au-



Norsk mord på to NS-medlemmer i Løvenskioldsgate i Oslo som ikke har vært for retten

lie tiet fortsatt og det offisielle Norge har heller ikke gjort noe for å bringe de skjulte og ustraffede norske forbrytelser frem i dagen sammen med Reinhards.

Vi synes at de unnlatelses-synder Aulie har begått siden han ble riksadvokat for lenge, lenge siden bør noteres på hans debetside nu da han skal gå av og naturligvis vil bli voldsomt hyldet for sin innsats gjennom årene. Det er naturligvis mulig at han ikke er den ene skyldige, ja, kanskje ikke engang den hovedskyldige. Men da burde han — som verden jo sier til tyske anklagede, ha nektet å medvirke, ha tatt sin hatt og gått. Ham ville det jo ikke ha kostet mere enn stillingen, mens tyskerne jo ville ha risikert livet.

\*

Bortsett fra den lange rekke av mord som ble begått av den såkalte hjemmefront under okkupasjonen, ikke på tyske soldater, men på sivile norske menn og kvinner, og som vi skal nevne et grusomt eksempel på senere, minner vi om etpar tilfeller som er offentlig kjent, men som heller ikke ble berørt i Reinhard-saken. Først da det mord på et sakesløst jødisk ektepar av to norske «flyktningeførere» tilhørende den berømmelige hjemmefront som er så aktiv fremdeles når det gjelder å få dømt den tyske gestapo-voldsmann. Av «militære hensyn» ble de to gamle jøder slått ihjel for at ikke flyktningeruten skulle bli røbet da de ikke orket mere. Samtidig med livet ble de også befriet for sine verdigjensstander. Men også det formodentlig av «militære hensyn» — skjønt det altså ikke pågikk noen krig som kunne berettigede noe slikt ifølge Skodvin og andre — iallfall ble de to mordere frifunnet ved norsk rett.

Det annet tilfelle er Gulostens drap på to tyske krigsfanger som ikke ville gi ham brennevin. Her ble det på-

taleunnlatelse etter vedtak i statsråd!

Norge har altså all grunn til å føre det store ord når det gjelder å forfølge og straffe krigsforbrytere!

Under rettssaken hevdet som kjent også Reinhard at de voldsforbrytelser han utførte var militære handlinger. Det var England, Sovjet-samveldet og norsk såkalt hjemmefront som hadde innført denne form for krigføring med mord og drap i hemmelighet av sivile politiske motstandere, utført av sivile i og utenfor politiet.

Han er heller ikke alene om å mene at slike «likvideringer» er ekte krigshandlinger, selvom både Reinhard forsvarer og den ellers så aktive norske rettsbevissthet unnlot å gjøre den tyske rett oppmerksom på **det offisielle norske syn** her. Det fremgår blant annet av det som anføres i Undersøkelss-kommisjonens innstilling VI, side 179, hvor det hevdes at «likvidasjonene ble utført som militære operasjoner på den militære overkommandos og Regjeringens ansvar». Vi skulle tro at også de tyske likvidasjoner må stå i samme klasse og at Reinhard altså også har rett til å se på det som «militære operasjoner» utført etter ordre av tyske myndigheter.

\*

Det var en grusom form for krigføring som ble tatt i bruk av de britiske hyklere og de kommunistiske voldsmenn i annen verdenskrig og som ble ført videre brutalt og uten skånsel av tysk Gestapo og andre. Det var så meget mere katastrofalt som en dermed rev ned alt det menneskeheten gjennom århundrer hadde bygget opp for å humanisere krigen og la den bli et oppgjør mellom uniformerte soldater på begge sider, mens sivilbefolkningen ble spart så langt som mulig. Og nettopp derfor er en sak som den mot Reinhard betydningsfull fordi den forsøker å rette opp igjen noe av det som ble øde-

lagt. Men hvis det skal være slik at bare krigsforbrytere fra de nasjoner som taper krigene skal forfølges, mens nøyaktig samme handlinger hos seierherrene og deres venner går fri, da gjør en slik sak som den mot Reinhard mere skade enn gagn.

Og derfor er også den innstilling som er kommet til uttrykk i presse og hos myndigheter i Norge så bedrøvelig sett fra et humanitært synspunkt. Og derfor bør det også være med slett samvittighet riksadvokat Aulie forlater den stilling han etter vår oppfatning har beklædt så unnfallende i disse mange år.

\*

Vi nevnte foran et grusomt eksempel på et norsk mord som vi skulle komme tilbake til — blant annet fordi de virkelige opphavsmenn har gått fri og også fordi vi selv som presse-mann under okkupasjonen ble forelagt sakens detaljer i et pressemøte ledet av selveste Fehlis. Vi synes det er riktig å minne om dette når norske aviser nu har flommet over med skildringer av hvorledes de tyske gestapodrap ble utført, blant annet på en norsk kvinne, som skjønt hennes skyld ikke var bevist og i høy grad kan betviles, regelrett ble henrettet av en eksekusjonsavdeling uten dom.

Det tilfelle som ble forelagt oss dengang sammen med en lang rekke andre norske pressefolk var også et mord på en norsk kvinne, en ung dame som ble myrdet av norsk hjemmefront på en adskillig mere bestialsk måte enn kvinnen i Reinhard-saken. Vi sikter til det som ble kalt mordet på Nesbroen. Det ble i pressemøtet fremlagt en lang rekke bilder av det mishandlede lik og det ble lagt frem en forklaring avgitt av en mann som var arrestert i sammenheng med saken. Vi omtaler etter hukommelsen: Den unge dame var mistenkt for å være «angiver» og ble regelrett kidnappet etter ordre fra høyere hjemmefronthold. Hun ble brakt til en leilighet i Oslo og der underkastet pinlig forhør. En kom imidlertid til det resultat at hun neppe kunne være skyldig i det hun var beskyldt for og det ble gjort telefonisk henvendelse til vedkommen-de overordnede hjemmefront-instans om hva man nu skulle gjøre. Imidlertid fikk man ordre om likevel å «likvidere» henne, fordi man etter den behandling hun hadde fått ikke våget å slippe henne løs. Hun ble så kjørt i bil til Nesbroen. Her ble hun drept ved slag i hodet av en blykule og liket ble kastet i elven. Da denne var islagt, noe morderne ikke var oppmerksom på, ble det imidlertid funnet alt neste morgen.

Også flere lignende tilfeller berettet Fehlis om med nødvendig dokumentasjon og han la også frem britiske direktiver om hvorledes slik «silent killing» skulle utføres på beste og greieste måte.

Intet av dette ble fremlagt i Reinhard-saken. Men det hører så ganske utvilsomt med til historien om verdenskrigen som ble til verdensforbrytelsen. Og som kommer til å gjenta seg i en ny stor-krig hvis det norske hykleriet og seierherrehykleriet skal fortsette slik som det kom til uttrykk bl. a. i Reinhard-saken.

Siegfried

## Usann propaganda -

(Forts. fra side 1.)

var en selvfølge at lærerne med sine klasser søkte tilfluktsrommet under flyalarm. Husk den engelske bombing av Laksevåg skole med alle de drepte og sårede barn der (84?). Skolens ansvarlige rektor kunne naturlig nok ikke søke tilfluktsrommet straks. Han måtte først undersøke alle skolens klasse- og øvelsesrom om elevene var kommet i sikkerhet. I tilfluktsrommet var det høy-røstet sang som jeg fryktet kunne høres i skolens nærmeste omgivelser - tyske forlegninger lå ikke langt borte.

Skjellsord mot skolens rektor er fri diktning av dr. Christophersen eller hans kilder. (Ved en tidligere anledning hadde en 1. klasse ropt: «Ned med rektor, ned med Quisling». Sammen med skoleinspektøren i Asker, den kjente skolemann Olav Hegna (ikke NS), hadde rektor et møte med barnas foreldre, som beklaget barnas oppførsel og lovet å gjøre sitt til at disse for fremtiden oppførte seg ordentlig.)

Videre forteller dr. Christophersen: «Den maktesløse rektor tilkaldte tysk politi». Dette er uriktig. Det var nettopp for å unngå tysk politi at skolens rektor fant det påkrevet at livet ble stanset. Han underrettet skolens inspektør om at han så seg nødt til å tilkalle **norsk politi**. Det var nok at to politimenn viste seg i døren til tilfluktsrommet. — Politimennene fikk så beskjed om å forlate skolen og «glemme» det hele. Som jeg hadde fryktet var de tyske myndigheter orientert. Dagen etter ble jeg innkalt til Viktoria Terrasse og forhørt av en gestapomann, König het han. Jeg bagatelliserte episoden så godt jeg kunne, som at slikt måtte man regne med når det gjaldt barn, og skolen selv hadde ordnet saken osv. osv. Den tyske politimann fortalte da at det hadde forekommet leven ved flere skoler, og at de tyske myndigheter så på det som for-

# Hemmeligheten omkring Rudolf Hess

(Forts. fra side 5.)

det minste å yde Hess sen rettferdighet. Det blir derfor overlatt oss å pønske ut grunnen til deres hådnakkede

søk på å forstyrre ro og orden som okkupasjonsmakten ifølge folkeretten hadde plikt til å opprettholde. Da jeg hadde skaffet ro, mente han at det ikke ville bli tatt videre skritt mot «min» skole. Det holdt dessverre ikke. Den følgende dag fikk skolen meddelelse om at det tyske politi krevet utvist 10 pst. av elever og lærere (henholdsvis 66 elever i 1 år, og 4 lærere inntil videre) og forlangte tilsendt fortegnelse av samtlige elever og lærere ved skolen. Ved hjelp av Ministerialrat Huhn-häuser fikk jeg til slutt ned-satt dette tall til bare én lærer, som det fra foreldre tidligere var kommet flere klager på for slett undervisning. Han fikk frilønn.

Av de elever som krevdes bortvist fra skolen var etpar NS. Det var alt langt ut i skoleåret. En del av elevene begynte ved skolen igjen litt etter litt. Andre gikk sammen og skaffet seg privatundervisning, bl. a. av lektor, senere rektor Nygaard. De ble i all stillhet opptatt ved skoleårets beovnelse, altså uten å tape tid i sin utdannelse.

Stort sett gir jeg lærerpersonalet all honnør for korrekt opptreden. Bortsett fra sporadiske tilfeller, især blant de yngste elever, som var lettest å påvirke utenfra, oppførte elevene seg også tilfredsstillende.

I Dagbladet av 12. april leser jeg at 4 gymnasiaster i avangsklassen er bortvist fra Ullern skole i 2 dager og truet med å ikke få gå opp til eksamen artium fordi de har brutt skolens reglement ved i et friminutt å ha gått utenfor skolens område. Det burde gi grunn til ettertanke og sammenligning.

Jeg kan ikke forstå nytten av dr. Christophersens skrivelser med uriktigheter, fortellinger, sjikane, hets og hat mot oss som under krigen gjorde hva vi kunne for å holde skolen gående.

Biskop Berggravs hyrdebrev og lærer Norums utmeldelse av Lærersambandet (kan man melde seg ut av noe man ikke har meldt seg inn i?) var en uansvarlig lek som satte liv og uvurderlige nasjonale verdier på spill uten den ringeste betydning for vårt fedrelands frihet eller krigens gang.

Mener dr. Christophersen at lærernes «kamp» skal danne presedens for vår opptreden om vi skulle komme opp i en lignende situasjon?

C. B. Waage

motstand. Den alminnelige mening er at man frykter for at Hess etter sin løslatelse kunne avsløre planene for sin flyvning til Britannia i 1941, planer som kunne bringe mange ennu levende folk i Britannia av høy rang i forlegenhet.

Denne forklaring kan ikke på noen måte begrunne en slik hådnakkede motstand mot løslatelsen av Hess. De fleste folk i Britannia om hvem det er kjent, eller om hvem man i det minste antar, at de var mot en fortsettelse av krigen i 1941, og som Hess i dette år kanskje hadde villet besøke, er forlenget døde. Man kan umulig anta at noen idag virkelig har interesse av å varetta ryktet til noen ukjente, gamle menn.

Sir Winston Churchill sa i det foran siterte avsnitt av sin bok at Hess hadde fløyet til Britannia i en slags egen-skap av gesandt. Dette antyder at han på det tidspunkt da han skrev boken hadde fått vite at Hess var kommet til Britannia etter innbydelse av en innflytelsesrik person. Kjerneproblemet er derfor: Hvem innbød ham til å komme?

For å kunne besvare dette spørsmål må man anskueliggjøre det som fra gammelt av har vært det karakteristiske kjennetegn for den britiske Secret Service.

På dronning Elisabeths tid organiserte hennes store minister, William Cecil Lord Burghley, en forbausende virksom Secret Service for å beskytte henne mot romersk-katolske sammensvergelses. Da Maria, dronning av Skotland, søkte tilflukt i England for sine egne undersåtter, omga Burghley henne med et nett av spioner og agenter. Mange historikere tror at Marias berømte brev til Lord Bothwell, som dannet grunnlaget for anklagen mot henne, var blitt forfalsket av Burghleys Secret Service. Man har til og med oppstillet den tese at Elisabeths underskrift på ordren om å fullbyrde henrettelsen av Maria var en forfalskning. Hvis dette er tilfelle, kan det sikkert forklare Elisabeths opprørthet da hun fikk vite om fullbyrdelsen av henrettelsen. Det er en kjensgjerning at hun i ukevis lukket seg inne og nektet å snakke med Burghley eller noen annen av sine ministre.

Fra den tidligste tid av har lederne av den britiske Secret Service tillagt seg den aller største frihet når det gjelder fortolkningen av sine ordrer. I den tro at Elisabeths trone og liv aldri ville være sikre så lenge hennes kusine Maria levde, av troskap mot Elisabeth skjov de hennes skrupler

tilside og sendte i hennes egen interesse skottenes u-lykkelige dronning i døden.

Dette skal ikke forstås derhen at den britiske Secret Service har vært så meget mere hensvnsløs og ubarmhertig enn etterretningstjenestene er på Kontinentet i dag. Forløyenhet og trosloshet har alltid vært våpnet til de hemmelige agenter fra alle nasjoner. Det eneste karakteristiske kjennetegn for den britiske Secret Service er den frihet den tar seg ved fortolkningen av sine ordrer i overensstemmelse med ånden i disse ordrer. I protektoratstiden ble den britiske Secret Service under ledelse av den geniale organisator John Turlow hevet opp til enestående virksomhet. Man sier at ofte ble de mest nøyaktige enkeltheter om kongetro flyktningers sammensvergelses på Kontinentet berettet for Oliver Cromwell før de første skritt til å gjennomføre dem hadde kunnet tas.

Vi vet at lederne for britisk Secret Service også utøvet sin tradisjonelle rett til å utvikle eget initiativ under første verdenskrig. Da den irske patriot Roger Casement i 1916 ble dømt til døden, offentliggjorde Sir Basil Thomson og Sir Reginald Hall, de ledende hjerner i den britiske marine, på eget initiativ, for å forpurre anstren-gelsene på å oppnå benådning for Casement, kopier av utdrag av en dagbok som de hevdet var blitt funnet blant Casements personlige ting. Disse kopier ble tilstillet forskjellige innflytelsesrike folk, såsom kongen, premierminister Asquith og ledende medlemmer av hans kabinett, erkebiskopen av Canterbury og den amerikanske sendemann Page. Den kjensgjerning at alle ansøkninger om å få overprøvet denne angivelige dagbok gjennom 43 år er blitt avslått, støtter den antagelse som endel mennesker har den dag idag, at disse dagboksutdrag var forfalskede. Tar man dem for ekte, så beviser de at Casement var homoseksuell. Thomson og Hall gikk til dette skritt for å vise at Casement ikke fortjente noen sympati og for å hindre at etterverden skulle ære hans minne som martyr for den irske frihet ved å tilsmusse hans rykte.

Den britiske Secret Service opptrådte under annen verdenskrig med lignende uavhengighet når det gjaldt kontroll fra regjeringshold. 27. oktober 1941 holdt president Roosevelt en sterkt offentliggjort tale i Washington, hvori han forkynte at han var i besiddelse av et hemmelig nazikart over Sør-Afrika, som

avslørte Hitlers planer for invasjon på og erobringen av dette kontinent. Hva nu enn sannheten kan være om Casement-dagboken, så kan det ikke være noen tvil om at dette kart var en frekk forfalskning. Roosevelt selv henviste aldri senere til dets eksistens og man fremla det ikke som bevismateriale ved Nürnberg-prosessene, hvor det ville ha underbygget anklagen om at naziregjeringen hadde planlagt angrepskrigen selv i de fjerneste deler av verden.

Spørsmålet om dette landkart noensinne hadde eksistert utenfor Roosevelts fantasi forble en hemmelighet inntil 1963, da den kjente britiske forfatter Montgomery Hyde offentliggjorde en bok hvis tittel var «The Story of British Intelligence during World War II» (New York, Farrar, Strauss & Co., 1963) og i hvilken han hevdet at den amerikanske president var blitt ført bak lyset av den britiske Secret Service med en dyktig utført forfalskning og en historie om at kartet var blitt stjålet av en britisk agent fra en kurer for den tyske ambassade i Rio de Janeiro.

På dette tidspunkt hvilte Churchills håp om å kunne innvikle USA i krigen ute-lukkende på om han kunne oppnå Roosevelts gunst. Man kan derfor umulig anta at han ville ha godkjent dette trick, for hvis sannheten var kommet for dagen, så ville Roosevelt naturligvis blitt rasende, idet man hadde latt ham gjøre seg selv til narr like foran et presidentvalg. Det kan ikke være noen tvil om at den britiske Secret Service helt på eget initiativ utførte dette trick med Roosevelt.

## EN GÅTE LØSER SEG

Holder man seg for øye Halls og Thomsons fremgangsmåte med den angivelige Casement-dagbok og historien om det forfalskede Sør-Afrika-kart, så er det ikke vanskelig å finne forklaringen på hvorfor Sir Winston Churchill år etter avslutningen av annen verdenskrig skrev om Hess at han i 1941 var kommet til Britannia «i en slags egen-skap av gesandt».

Efter at Hitler overtok makten i 1933 opptrådte det i Tyskland kommunistiske organisasjoner, forskjellige venstreorienterte motstandsbevegelser og offisersgrupper fra Reichswehr, som var fiendtlig innstillet til naziregimet. Da krigen brøt ut i 1939 dekket den britiske Secret Service Europa med et nett av agenter, som naturligvis ikke skydde noen anstren-gelser for å ta opp forbindelsen med undergrunnsorganisasjoner og svekke Tysklands

forsvarskraft. I begynnelsen av 1941 bredte det rykte seg at Hitler trass i motstand fra mange av sine medarbeidere hadde bestemt seg for invasjon i Russland. Han var blitt foranlediget til det av sin fortrolige venn og rådgiver Rudolf Hess, sa man. Det er nok da å anta at det lykkedes for en hemmelig britisk agent gjennom en tysk kontaktmann i høy posisjon å tre i forbindelse med Rudolf Hess.

En kjede er så sterk som dens svakeste ledd. Mange kan kanskje mene at valget av Hess for den rolle som var tiltenkt ham var usannsynlig. Hans absolutte lojalitet like-overfor Hitler og nazipartiet var velkjent. Hans integritet stod utenfor tvil. Han var kjent som en mann av stort mot og sterk vilje, som egen-rådig, tilbakeholdende og innesluttet. Av mange ble han ansett som eksentrisk. Hvis en slik mann først ble overbevist om at det tjente Hitlers, partiets og Tysklands sanne interesser at han opp-søkte Britannia med fredsfor-slag, så ville intet lenger kunne avholde ham fra å gjøre det. Tanken på personlig fare som han ville utsette seg for under en slik misjon og risikoen for å bli misforstått av sine venner og medarbeidere, ville bare virke ansporende på ham. Han var laget av det stoff man lager martyrer av. Han var en politisk fanatiker på hvem bare ordet selvoppofrelse virket.

Uten tvil måtte de sammensvorne spille sine kort dyktig. De fikk hjelp av den kjennsgjerning at Hess visste like liten beskjed om den politiske stilling i Britannia som Hitler selv eller hans medarbeidere. Hess hadde truffet flere medlemmer av høyadlen og medlemmer av Overhuset under Nürnberg-veddeløpene og det var lett å overbevise ham om at for eksempel hertugen av Hamilton hadde politisk innflytelse. Vi vet av Hess-boken at han hadde til hensikt å oppsøke hertugen og å foreta en nødlanding på en eng i Skotland i nærheten av Dungavel, hertugens landsted.

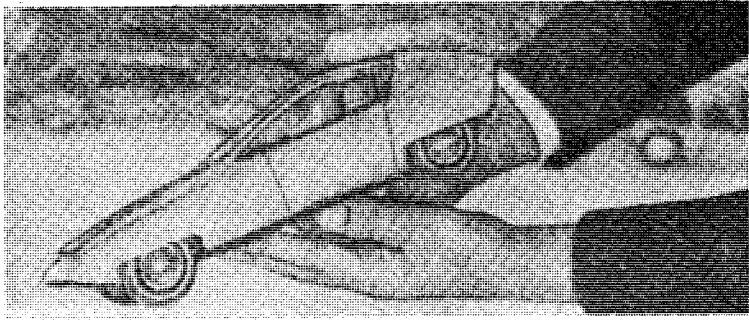
Sannsynligvis ble Hess overbragt et brev fra en eller annen skotsk pair som han kjente, og i dette ble han innbudt og forsikret om at den britiske regjering omhyggelig ville prøve alle forslag til en fredsavtale som han bragte med seg. Enda mere sannsynlig er det at det ble overbragt ham et forfalsket brev med dette innhold. I begge tilfeller ble Hess bragt til å tro at et besøk fra hans side i Britannia ville bli hilst velkommen av den britiske regjering. Hess, som betraktet denne innbydelse som en utfordring til sitt mot, som var

(Forts. side 2)

## Før ungdommen —

(Forts. fra side 4) her har da britene virkelig funnet et originalt våpen i kampen mot alle de røde spioner som huserer i landet! S.G.

### Driftig britisk unadom



Britisk ungdom er ikke bare det vi gjerne ser fremstillet i norsk presse, en bande usoinerte, langhårede skralhalser som protesterer mot alt — bortsett fra det de burde protestere mot: seg selv og den egne mangel på livsstil og vilje.

Iallfall ser vi nu i AFTEN-POSTEN omtalt en annen slags ungdom, en hvor det nordiske blod gir seg utslag i skapende innsats. Bladet forteller om en konkurranse som ble utlyst av Vauxhall for noen tid siden i England. Det gjaldt å skape en ny bilmodell og «1116 vakre bilmodeller ble skapt av unge hender og med stor fantasi. Førstepremien ble vunnet av en 18 års skolegutt, Philip

Gillott. Philip hadde laget en metallicblå sportsbil i løpet av 250 timer. Bilen hadde en rekke interessante detaljer som firehjulstrekk og en rumpe som sørget for at det kom olje til hvert av hjulene. Sikten bakover sørget to TV-kameraer for at var iorden, og en enkelt vinduspusser som arbeidet horisontalt sørget for å holde vannet effektivt borte fra ruten.» Også de andre deltagere hadde laget beundringsverdige modeller og konkurransen viste at ungdommen i høy grad følger med i hva som skjer i dagens bilindustri og at mange av dem også har evnen til å se litt inn i fremtiden. Vi bringer ovenfor et bilde av Philips vinnermodell.

Vask, maling,  
tapetsering,  
mønstermaling  
RIMELIG

1. KLASSES FAGMANN

— Telefon 26 55 30 —

Tannlege  
MARTIN KJELDAAS  
Hansteensgt. 2  
Tlf. 44 75 54

ANNELIESE PAROW  
TANNINNSETNING  
Trondheim  
Gisle Johnsonsgt. 5 - v/Lademoen kirke - Voldsminde

Månadsbladet  
FRIHUG

Frisinna tidtrøyt- og opplysningsblad. Fritt ordskifte om NS, rettshoppgeret m.m. Fylgjetonger om Hunzafolket, Jack London (ill.), sjøromaner m.m. Årspris kr. 25.—.

Postgiro for bladv. 80 821.  
Utgjevar: Erling Seim, Kinn

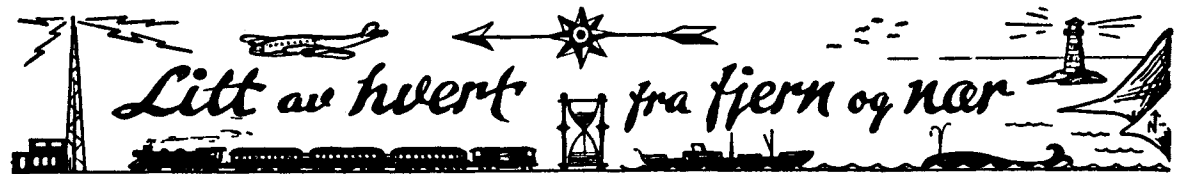
### Fra Morlanda sockn i Bohuslen

Ved Roskildefreden i 1658 måtte Norge avstå Bohuslen til Sverige og det får vi vel avfinne oss med i motsetning til zionistene som trass i tvilsom nedstamning reiser krav på land tapt for 1900 år siden eller mere. Men en liten svakhet for dette gamle norske land som har forstått å bevare så meget av sin nordiske egenart i en tid full av oppløsning må vi ha lov til å ha. Derfor leser vi da også med interesse de små «hembygds-skrifter från Ellös» som sendes ut under redaksjon av S. Lundehäll. Det tredje i rekken «Svep från Skären (el. det kanskje mindre bekanta)» er nettopp kommet og er sendt oss til anmeldelse.

Det er bildene som danner hovedtyngden i disse heftene og en nordmann blir gjerne i dem. Det lille hefte koster Sv. kr. 5,— og kan bestilles hos S. Lundehäll, Ellös, Sverige.

### KRISTNE VENNER

Har du lyst til å treffe gamle venner i et åpent miljø? — Kristne Venner møtes den første fredag hver måned i Collettsgate 43. Etter en tale er det bevertning og anledning til selskapeleg samvær. Møtetid kl. 19.30.



### WINIFRED WAGNER 70 ÅR

Richard Wagner hører jo nu en fjern fortid til. Han døde i 1883. Det høres derfor utrolig ut at hans svigerdatter fremdeles lever og ikke er mere enn 70 år. Men, så er altså tilfelle. Winifred Wagner fylte nylig 70 år. Winifred var engelsk og født Williams. Hun ble gift med den meget eldre Siegfried Wagner i 1914. Da både hennes mann og hennes svigermor Cosima døde i 1930 ble ansvaret for å føre festspillene i Bayreuth videre lagt på den da bare 33 år gamle Winifred og hun fylte oppgaven med glans. Hun ble den siste herskerinne i Bayreuth som førte Richards tradisjoner videre. Med den Wagnerbegeistrede Adolf Hitler stod hun på en meget god fot og festspillene fortsatte da også gjennom hele krigen opp til sammenbruddet i 1945. Da ble hun som så mange andre satt utenfor i det nye og fremmedartede Tyskland som tok form i amerikansk regi. Hennes sønn Wieland forsøkte å tilpasse seg selv og den arv han skulle forvalte til den nye tid og foretok forunderlige eksperimenter med arvegodsset etter pangermaneren Richard. Han døde ifjor og Winifred håper vel nu på at hennes barnebarn vil vise større respekt for tradisjonen enn den fortapte sønn.

### DE VIRKELIGE TYSKERE

Den jordanske general Scherif Nasser erklærte i et intervju med det tyske blad «Spiegel»: «Jeg har vært i Tyskland og kjenner folkets mening. Vi elsker landet og er ikke skuffet over folket, ikke over det. Vi håper at de virkelige tyskere en dag vil overta makten.» Og det er det nok flere som håper på.

### TO TJUER PÅ ETT MARKED

Som man vil huske ga den amerikanske president Kennedy i sin tid klarsignal til Sovjet da det bygget muren i Berlin. USA ville intet foreta seg. Nu meddeler «New York Times» at noe lignende, men med motsatt fortegn, har foregått i forbindelse med Midt-Østen. Den sovjetiske ministerpresident Kosygin hadde i et hemmelig budskap til president Johnson før utbruddet av konflikten forsikret at Sovjetsamveldet ville unngå en krig med USA. Zionistene i Israel og deres bakmenn visste altså at de kunne ta risikoen på en angrepskrig

og at man ikke behøvet å frykte for inngrep fra Moskvas side.

### VELLYKKET MIDDAG

Og siden vi snakker om Midt-Østen, så dette: Om aftenen samme dag som Israel proklamerte sin totale seier i lynangrepskrigen mot nabolandene samledes tredve herrer til en middag på Claridge's i London. Middagen var arrangert for straks å skaffe penger til «gjenoppbyggingen» i Israel. Man hadde satt seg som mål å skaffe 6,5 mill. pund (130 millioner kroner). Da middagen var slutt var det tegnet 9,25 millioner pund (185 millioner kroner). Men så utgjorde også middagsgjestene en samling spesielt rike personer, samtlige på en unnagelse nær av jødisk byrd, derav noen ortodokse jøder. Representert var bl. a. familiene Rothschild, Cohen, Wolfson, Sieff (Marks & Spencer), Samuel, Bernstein og Lyons. Samuelfamiljens overhode er oljemagnaten Lord Bearstead. I beretningen om middagen nevnes intet om lordene Swaythling (Montagu), Reading (Isaacs) eller Melchett (Mond). Det anses mulig at noen enkelte topp-plaserte jøder i England ikke er zionister.

### HIS MASTER'S AMERIKANSKE VOICE

Anders Lange, som i sin Hundeevis stadig er så bekymret over hvor liten tilslutning FOLK OG LAND har takket være vår politikk som ikke stemmer overens med Langes amerikanske oppskrift for hjemmefrontene, har også sloppet til i Morgenbladet med noen oppmuntrende ord til det stakars forfulgte og strevsomme Israel. Og han er naturligvis ikke alene i norsk presse om å servere eventyret om «overfallet». Det går igjen som en rød tråd i alt som skrives. Tiltross for at et NTB-telegram fra Tel Aviv avslører den sannhet de amerikanske lydbånd i Norge ikke vil innrømme. Det heter i dette telegram: «Israels statsminister Levi Eshkol gravla i går den stadig gjentatte påstanden om at egyptiske luft- og landstridskrefter angrep Israel 5. juni før Israel satte inn sitt angrep mot Egypt. I et intervju i den uavhengige israelske avisen Yediot Aharanot (Siste nytt) innrømmer statsministeren at det var Israel som i legitim forsvarshensikt (!) gikk til angrep.»

### Arkitekt HUSTAD

Bærumsvn. 5 — Ø. Ullern  
Telefon 55 61 29 — Oslo

## FOLK OG LAND

i løssalg

FOLK OG LAND kan nå kjøpes i løssalg følgende steder:

**Oslo:** Helge Johannesens tobakksforretning, Teatergt. 6, ELIMA, tobakksforretning, Ole Vigs gt 12, Narvesens hovedekspedisjon, Stortingsgaten, Narvesenkiosken Stortingsgaten v/Cecil, Narvesenkiosken Karl Johans gt. v/Nobel, Narvesenkiosken Østbanen, Narvesenkiosken Vestbanen.

### Bladets ekspedisjon:

Kierschowsgt. 5

### Bergen:

Narvesenutsalget Olav Kyrres gt.

### Drammen:

Narvesenkiosken på Bragernes

### Fredrikstad:

Narvesenkiosken Blomstertorget

### Hamar:

Narvesenutsalget Triangelgården

### Kristiansand:

Kiosken Børsparken

### Stavanger:

Arne Ageren Avisbyrå

### Svolvær:

Bykiosken

### Trondheim:

Madsens Bladforretn., Olav Tryggv. gt. 47

## FOLK og LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4  
Telefon 37 76 96  
Boks 3214 - Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontorene stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet etter forutgående avtale.

### Abonnementspriser:

Kr. 40,— pr. år, kr. 20,— pr. halvår i Skandinavia  
Utlandet kr. 25,— pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 50,— pr. år, kr. 25,— pr. halvår.

Løssalg kr. 1.—.

Bruk postgiro nr. 16 450.

Utgiver A/S Folk og Land  
Viking Boktrykkeri